A Szentírás Új világ fordítása

Jehova Tanúi 1950 óta angolul és sok más nyelven is kiadják a saját bibliafordításukat (*New World Translation,* NWT). Ennek az Új világ fordításnak (ÚVF) az újszövetségi része ("Keresztény Görög Iratok") 2000-ben jelent meg magyarul, a teljes Biblia pedig 2003 nyarán. A fordítás sajátosságainak a megértéséhez ismerni kell a szervezet alapvető tanítását:

- Az első századok kereszténytei még nem hittek a háromságtanban: számukra csak az Atya volt Isten, a Fiút teremtménynek, a Szentlelket isteni erőnek tartották, mint ma Jehova Tanúi.

- Isten személynevének a *héber* betűi eredetileg benne voltak az Újszövetség *görög* szövegében is. Az isteni nevet a 2-3. századi keresztények szándékosan kiirtották a görög szövegből, és *az Úr* (görögül *küriosz*) szóval helyettesítették. Mivel az így létrejött szövegben Jehova és Jézus egyaránt "Úr", Isten és a messiás összetéveszthető lett. Így alakult ki a szentháromságtan: bibliahamisítás révén, ezen kívül pogány vallások és filozófiák hatására, illetve pogány római császárok utasítására.

- Az Újszövetséget tehát ki kellett javítani, és *az Úr* szót 237 helyen a *Jehová*val kellett pótolni. Ezen kívül más részleteknek az állítólag teológiai előítéleten alapuló félrefordítását is korrigálni kellett, mert azokból megtévesztően úgy tűnik, hogy Jézus *Isten*, hogy *láthatóan* visszatér a földre, hogy a Szentlélek *személy*, hogy minden hívőnek *azonos* reménysége van, hogy az emberi lélek *tudatos* formában túléli a halált stb.

Az Új világ fordítás és más fordítások

Az ÚVF a következő céllal jelent meg:

> [*Jehova Tanúi – Isten Királyságának hirdetői,* 608-609. oldal] "Jehova Tanúi egy olyan fordítást akartak, amely magában foglalja a legújabb tudományos kutatások eredményeit; olyat, amelyet nem színeztek ki a kereszténység hitvallásai és hagyományai; egy szószerinti fordítást, amely hűségesen jeleníti meg azt, ami az eredeti írásokban áll, így pedig alapul szolgálhat az isteni igazság ismeretében való további növekedésre; egy olyan fordítást, amely világos és érthető a modernkori olvasók számára."

Az ÚVF-t kiadó Őrtorony Társulat a magyarázó körülírást nyújtó fordítások (az ún. parafrázisok) helyett inkább a saját pontosnak ítélt fordítását ajánlja:

> [*Az Őrtorony,* 1980/6, 27-28. oldal] A Keresztény Görög Iratok 1950-es első kiadásának az előszava ezt mondja: "A Szentiratok parafrázisát nem ajánljuk. Végig az volt a törekvésünk, hogy amennyire csak lehetséges szó szerinti fordítást adjunk, ahol a modern angol kifejezésmód megengedi, és ahol a szó szerinti fordítás nem rejti el a gondolatot valami esetlenséggel. Így tudjuk a legjobban teljesíteni azok vágyát, akik aggályoskodnak, hogy az eredetinek pontos megállapítását kapják, amennyire csak lehetséges, szóról-szóra. Tekintettel az ilyen becsületességre, a Biblia tanulmányozója teljes bizalommal fordulhat ehhez a fordításhoz és mérlegelheti az eredeti ihletett iratok gondolatait.

A Társulatnak megvan a maga véleménye a többi bibliafordításról:

> [*Az isteni név, amely mindörökké fennmarad,* 5. oldal] A legtöbb bibliafordító tiszteli a Bibliát, és őszintén szeretné a legérthetőbben visszaadni a tartalmát a most élőknek. De a fordítók nem állnak Isten ihletése alatt. Legtöbben már bizonyos vallási kérdésről kialakítottak magukban egy szilárd meggyőződést, és ezek a személyes elképzelések, vagy az, hogy ő mit részesít előnyben, befolyásolhatják őket a bibliai szöveg visszaadásában. Sőt tévedhetnek, és hibát is követhetnek el valaminek a megítélésében.

> [*A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos,* 324. oldal] Jehova Tanúi elismerik, hogy hálával tartoznak annak a számos bibliafordítónak, amelyet felhasználtak az Isten Szava igazságának tanulmányozásában. Ámde mindezeknek a fordításoknak, még a legújabbaknak is, voltak hiányosságai. Voltak bennük következetlenségek, nem megfelelően fordított kifejezések, amelyeket megfertőztek bizonyos hagyományok vagy világi filozófiák, ezért nem lehettek teljesen összhangban azzal a szent igazsággal, amit Jehova a Szavában feljegyeztetett. (…) A Társulat minden szektás törekvéstől mentesen igyekszik előmozdítani a bibliai ismeret növekedését az egész földön.

> [*Jehova Tanúi – Isten Királyságának hirdetői,* 608. oldal] Valóban szükség volt új fordításra? Akkor már 190 nyelven adták ki a teljes Bibliát, és legalább egyes részeit további 928 nyelvre és nyelvjárásra fordították le. Jehova Tanúi különböző időszakokban a legtöbb ilyen fordítást igénybe vették. Ám tény, hogy ezek közül a legtöbbet a kereszténység vallásos szektáihoz tartozó lelkészek és misszionáriusok készítették, fordításaikat pedig különböző mértékben vallásrendszerük múltbeli örökségeiként pogány filozófiák és Írás-ellenes hagyományok befolyásolták, valamint a történetkritika részrehajlása.

Az ÚVF készítői mindenesetre ismeretlenek kívántak maradni:

> [*Érveljünk az Írásokból,* 374-375. oldal] A fordítók nem a maguk dicsőségére törekedtek, hanem a Szentírás isteni Szerzőjének szándékoztak tiszteletet szerezni. (…) Mivel a fordítók ismeretlenek kívánnak maradni, képzettségükről semmi továbbit nem tudunk mondani. A fordítást a minősége alapján kell megítélni.

Az Előszó ígéretei

Az első a szószerinti pontosság (ld. *A Keresztény Görög Iratok új világ fordítása*, 5. oldal):

> "Az Új világ fordítás igyekszik a lehető legszószerintibben fordítani a görög szöveget, és ez a magyar nyelvű fordítás is igyekszik ugyanezt a szószerintiséget nyújtani."

A második a betoldások jelzése:

> "Ahol a szövegkörnyezettel összeegyeztethető szavakat toldottunk be, hogy világosság és érthetővé tegyük a fordítást, ott az ilyen betoldott szavakat szögletes zárójelbe tettük ([ ])."
>
> "A zárójelbe ([ ]) tett szavakat azért ékeltük be, hogy teljessé tegyük a magyar szöveg értelmét."

A fordítás sajátosságai

Néhány alapvető fontosságú témát választottunk ki, hogy az ÚVF-ból vett példákon keresztül bemutathassuk a Társulat "fordítói technikáját". Az összehasonlításhoz az eredeti görög szöveget és az azt pontosan fordító "ökumenikus" vagy "új protestáns" fordítást használtuk (Magyar Bibliatársulat, 1990). Az ettől eltérő fordításokat és az ÚVF betoldásait aláhúzással emeltük ki, az ÚVF 2000-es első és 2003-as teljes kiadása közötti eltérésekre pedig az évszámmal hívtuk fel a figyelmet (2000 / 2003). A megértés érdekében a fordítás vagy betoldás hátterében álló Őrtorony-tanokat is ismertetjük.

"Jehova" Isten

A Keresztény Görög Iratok új világ fordítása (tehát az *újszövetségi* rész) 237 helyen tartalmazza a "Jehova" szót. Ez mindig a más fordításokban található "Úr" (görög: *küriosz*) vagy "Isten" (görög: *theosz*) helyett áll. A 237-ből *csak 82* esetben van szó olyan ószövetségi idézetről, amely eleve tartalmazta az isteni nevet. További *155* esetben viszont bármilyen indoklás nélkül a "Jehova" szót találjuk a szövegben: Erzsébet, Mária, Jézus, az apostolok, a keresztény gyülekezetek vagy az angyalok egyaránt használják. Például az apostolok imája a Csel 1:24-ben így kezdődik: "Te, ó, Jehova, aki mindenkinek a szívét ismered…", sőt Péter ezt mondja a Csel 3:19-20-ban: "hogy felüdülés időszakai jöjjenek Jehova személyétől" (és nem "az Úrtól"). (Mindennek a jogosságával vagy jogtalanságával külön tanulmányunk foglalkozik.)

Isten Fia, az "isten"

Mivel a Társulat tagadja, hogy Isten Fia a Fiú Isten, az ÚVF félrefordításában nem *Isten* volt az Ige, hanem "a Szó isten volt" (Jn 1:1). A kis "i" hivatott megkülönböztetni *az I*stentől, Jehovától, pedig az eredeti szövegben és még évszázadokon át csak nagy betűvel írtak. Jézus a 2000-es kiadásban Isten "egyetlennemzett Fia" (Jn 3:16) volt, csak a 2003-as javította vissza a közismert *egyszülött*-re (ami "egyetlen"-t jelent). Jézus nem *egy* az Atyával (Jn 10:38), a láthatatlan szellemi egység az ÚVF-ban puszta egyetértéssé válik: "az Atya egységben van velem, és én is egységben vagyok az Atyával", illetve Jézus nem *az Atyában* van, és az Atya *őbenne*, hanem "Higgyétek el, hogy én egységben vagyok az Atyával, és az Atya egységben van velem" (Jn 14:11). Így Jézus nem *az Atyától származik* [szó szerint: 'tőle van' vagy 'mellőle van'], hanem csak a "képviselője" (Jn 7:29), és nem az élet *fejedelme*, hanem "Főközvetítője" (Csel 3:15). Az ÚVF betoldása révén Isten nem *a saját vérén* váltotta meg egyházát, hanem "saját Fiának a vérén" (Csel 20:28, vö. Jel 1:8, 17-18, 2:8). Mivel a Társulat szerint Jézus csak az *első* teremtmény, akin keresztül Jehova minden *mást* teremtett, a Kol 1:16-17-ben *négyszer* is betoldja a "más" szót, anélkül, hogy ezt jelezné: "általa teremtetett minden más az egekben és a földön" (vö. Jn 1:3). A Társulat betoldásai és félrefordítása a Fil 2-ben található Krisztus-himnusz eredeti értelmét az ellenkezőjére torzította: "noha Isten formájában létezett, nem foglalkozott az elbitorlás gondolatával, tudniillik azzal, hogy Istennel egyenlő legyen. Nem, hanem megüresítette magát, rabszolgai formát öltött, és emberekhez lett hasonlóvá." A 9. versben a Társulat Krisztus dicsőségét is csökkenteni igyekszik: bár "fel is magasztalta őt az Isten *mindenek fölé*" (az eredetiben ui. túlzó felsőfok van), az ÚVF szerint Isten csak "magasabb állásba emelte" (ami középfok).

A "szent szellem"

A Társulat tagadja, hogy a Szentlélek személy, ennek megfelelően az ÚVF-ban a Szentlélek végig "szent szellem", kis sz-szel. Az "Ördög" a (helyes) társulati logika szerint azért kezdődik nagy Ö-vel, mert beszél, tehát személy (pl. Lk 4:3). Az ÚVF-ban ugyanakkor nem *a Lélek* vagy *a Szellem* (görög *pneuma*) mondta meg, hogy mi lesz az utolsó napokban, hanem "az ihletett kijelentés" (1Tim 4:1); így valóban nehéz arra gondolni, hogy a Lélek (aki ugyancsak beszél stb.), szintén személy. A Lélek személy voltát a Társulat már a Szentírás első verseiben el akarja tüntetni (1Móz 1:2): nem *Isten Lelke vagy Szelleme*, hanem "Isten tevé-

keny ereje lebegett a vizek felett" (pedig az eredetiben egyszerűen a *rúah* = lélek, szellem szó áll). Ugyanígy a Társulat szerint Krisztus csak arkangyal, tehát az angyalok, a "szolgáló lelkek" közé tartozik, akik egyszerre csak egy helyen tudnak lenni. Mivel azonban az 1Pt 1:11 eredeti szövege szerint a próféták azt kutatták, hogy melyik vagy milyen időről tett kijelentést a *Krisztus bennük levő Lelke*, a birtokos szerkezetet (Krisztus Lelke) felbontotta: "egyre csak azt vizsgálták, hogy mely sajátos időszakra, illetve miféle időszakra mutat a bennük levő szellem Krisztusra nézve". Így próbálta elkerülni a Társulat azt a kérdést, hogy hogyan lehetne Mihálynak, egy szolgáló léleknek / szellemnek saját lelke / szelleme? Mivel a Társulat szerint a "szent szellem" legfeljebb Isten megszemélyesítése, nem a harmadik isteni személy, az ÚVF-ban a Lelket jelölő szó (görögül *pneuma*) nagy Sz-szel van írva, ha a Társulat szerint Jehovára utal, és kis sz-szel, ha csak Jehova megszemélyesítése: "Jehova pedig a Szellem, és ahol Jehova szelleme van, ott szabadság van. Mi pedig, miközben leplezetlen arccal visszatükrözzük Jehova dicsőségét, mindnyájan átváltozunk ugyanarra a képmásra, pontosan úgy, ahogy Jehova, a Szellem véghezviszi ezt" (2Kor 3:17-18). Mivel a Társulat tagadja, hogy a Szentlélek minden Krisztushívőben benne lakik, Júdás levelének bűnökkel teli szakadárjaival sem az volt a baj, hogy *nincs bennük Lélek*, hanem az, hogy "nincsen szellemiségük" (Júd 19).

A "ki nem érdemelt kedvesség"

Az ÚVF-ból fordításból hiányzik a *kegyelem* szó, mindenhol körülírva találjuk, mint "ki nem érdemelt kedvesség"-et (Ef 2:8). Életünk Bírájától azonban nem holmi kedves simogatásra, hanem *felmentő ítéletre* van szükségünk. Az ÚVF-on felnövő új magyar Tanú-nemzedéknek már szava sem lesz az Istenhez való megfelelő viszonyulásra. A Társulat szerint a megmentéshez nem elég *Jézusban* hinni, ezért az ÚVF szerint "aki hívja Jehova nevét, megmentésben részesül" (Róm 10:13). Pál a 2000-es kiadásban nem is egyszerűen a hívők Jézus*ba vetett* hitéről hallott (Kol 1:4), hanem a Társulat betoldásaként "a Krisztus Jézussal kapcsolatos" hitükről (a 2003-as ezt visszajavította). E mögött az állt, hogy a Társulat szerint Mihály arkangyal csak Jehova "eszköze" volt, aki neki annak idején engesztelést szerzett a bűnökért, így a Tanú nem annyira neki, hanem Jehovának hálás; elhiszi a Jézussal kapcsolatos dolgokat (ami annak idején történt), de nem személyesen Jézusba veti a bizalmát (nem is imádkozhat hozzá). A Társulat értelmezése szerint a hívő nem *hisz* (hitre jut és bízik) Istenben, hanem "hitet gyakorol benne" (Jn 3:16). Ez jól szolgálja a társulati rendszert, amely szerint egy Tanúnak valójában csak *addig* van esélye arra, hogy "megmentésben részesüljön", amíg lojálisan és aktívan szolgál a szervezeten belül.

Az "ismeret"

A Társulat oktató programjához híven az ÚVF-ban az örök élethez nem az kell, hogy valaki *megismerje az Istent*, hanem az, hogy "hogy ismeretet fogadjanak magukba rólad" (Jn 17:3). A Társulat racionalista megközelítésének megfelelően a gondolkodás(mód)ról és a helyes motivációról szóló szövegek a 2000-es kiadásban mint "elmebeli magatartás" és "elmebeli szabályozás" jelentek meg: "ha pedig elmebelileg bármilyen vonatkozásban másra vagytok hajlamosak, az Isten majd kinyilatkoztatja nektek a fent említett magatartást" (Fil 3:15); az apáknak sem az Úr *tanítása szerinti* fegyelemmel és intéssel, hanem "Jehova fegyelmezésében és elmebeli szabályozásában" kellett volna nevelni a gyermekeiket (Ef 6:4, a 2003-as kiadásban is "az ő gondolkodásának zsinórmértéke szerint"); ugyanígy a hívők számára nem Jézus önfeláldozó, megalázkodó *indulata* (azaz motivációja) volt a példa (Fil 2:5), hanem "azt az elmebeli magatartást" kellett volna magukban megőrizniük, amely benne is megvolt. A 2003-as kiadás ezeket a részleteket érthető okokból (és helyesen) gondolkodásmódra javította. Mindennek a hátterében azonban az a tény áll, hogy az "újraszületés" a Társulat szerint csak a 144000 felkent kiváltsága, a többi Tanú nem szület*het* újjá, bennük nem lak*hat* a Szentlélek. Így a "szellem gyümölcse" (Gal 5:22-25) gyakorlatilag *az emberi* szellem erőfeszítésének az eredménye: a Tanú engedelmeskedjen a szervezet felügyeletének, hogy "kiiskolázott lelkiismeret" és "kiegyensúlyozott szemlélet" alakuljon ki benne.

Az "emlékünnep"és az "étkezések"

A Társulat szerint Jézusnak csak 144 000 felkent tanítványa van, csak velük kötötte meg az új szövetséget, hogy vele uralkodjanak majd a mennyből. A nyilvános "emlékünnepen" csak ők törhetik meg a kenyeret és ihatják a bort, a Tanúk milliói csak megfigyelők. Ezt tükrözi az ÚVF is, amelyben Jézus az utolsó vacsorán nem *rájuk hagyja* a királyság*ot*, hanem így szól a Tizenkettőhöz: "szövetséget kötök veletek (…) egy királyságra" (Lk 22:29). Ugyanígy, bár Pál az 1Kor 11-ben eredetileg arra figyelmeztetett, hogy a hívők *méltó módon* vegyenek részt az úrvacsorán, ti. megkülönböztetve a többi ételtől, megvárva egymást stb. (lásd 1Kor 11:21-22,34), az ÚVF-ban Pál sorai átalakulnak: "aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr poharát [a nem felkent Tanúk *nem méltók* az emlékünnepre], vétkes lesz az Úr testét és vérét illetően. Az ember először

is tartson önvizsgálatot, hogy alkalmas-e rá" [2003-as társulati betoldás!], és "aki eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik önmaga ellen, ha nem látja tisztán a testet" [ti. Krisztus Testét, amelybe a Társulat szerint *csak* a 144 000 tartozik]; ezért betegek és halnak meg sokan, "de ha tisztán látnánk, hogy mik vagyunk mi magunk, nem esnénk ítélet alá" [vagy "felkent" valaki, vagy csak "a más juhokhoz" tartozik] (1Kor 11:27-31). Végül, mivel a Társulat szerint az "emlékünnepet" csak egy évben egyszer lehet megtartani (a páska-ünnep idején), az ÚVF szerint az első keresztények nem *a kenyér megtörésében* vettek kitartóan részt, azaz folyamatosan és gyakran, a közösségi összejövetel többi elemével (tanítás, ima) együtt, hanem "az étkezéseknek (…) szentelték magukat" (Csel 2:42). Az úrvacsora nem is az Úr (Krisztus), hanem "Jehova asztala" (1Kor 10:21 vö. 11:27).

A keresztség

A Társulat keresztségről alkotott felfogása is megjelenik az ÚVF-ban. Keresztelő János nem azt hirdette a zsidóknak, hogy keresztelkedjenek meg *a bűnök bocsánatára* (Mk 1:4), hanem az ÚVF körülíró betoldásai révén "megjelent (…) prédikálva a keresztséget, mint a mi a bűnök megbocsátásához vezető megbánás jelképe." Nem véletlen, hogy a keresztelés (lásd Róm 6:1-11) Jehova Tanúinál egyszerűen a "hírnökké avatás" jelképévé vált, és hogy az ő keresztségüket egyetlen keresztény egyház sem fogadja el.

A "viszonylagos" államhatalom

A Társulat szerint az állam nem Isten akaratából létezik, csak megengedi a létüket az armageddoni csatáig, amikor minden Jehova ellenes hatalom megsemmisül. Ezért szerinte ami hatalom *van*, az nem egyszerűen *Istentől van*, mert Istentől *rendeltetett* (Róm 13:1), hanem amint az ÚVF betoldásai sugallják: "a létező hatalmak Isten által állnak fenn a maguk viszonylagos állásában."

A "jelenlét"

A *világ* a Társulat szótárában elsősorban "a dolgok jelenlegi gonosz rendszer". Mivel a Társulat tagadja, hogy Jézus láthatóan visszajön, de azt állítja, hogy 1914 óta (és csakis azóta) láthatatlanul jelen van, az apostolok az ÚVF-ban nem Jézus *visszajövetelének* és a világ végének a jeleire kérdeztek rá, hanem arra, hogy "mi lesz a jele a jelenlétednek és a világrendszer befejezésének?" (Mt 24:3).

A "halálalvás"

A Társulat tagadja, hogy az emberi lélek tudatos formában túléli a halált. Ennek megfelelően az ÚVF-ban az ember nem egyszerűen *meghal* (az elaludt = elhunyt, a csak szépítő körülírás), hanem 'halálalvásba merül' (1Kor 15:18). Az emberek sorsát illetően sem azt döntötte el Isten, hogy *egyszer* meghaljanak, s *utána* megítéltessenek (nincs második lehetőség, Zsid 9:27), hanem a Társulat betoldása révén az van "fenntartva" nekik, hogy "egyszer s mindenkorra meghaljanak", azaz testükkel együtt megsemmisüljenek... Mivel a Társulat szerint a halott a feltámadásig egyszerűen nem létezik, Jézus a jó latornak nem azt ígéri, hogy *még aznap* vele lesz a paradicsomban, hanem ezt mondja: "Bizony mondom ma: velem leszel a Paradicsomban" (Lk 23:43); a "mondom" után levő vesszőt a Társulat először kettősponttá alakította át (2000-es verzió), majd meghagyta vesszőnek (2003), de mindenképpen a "ma" után tette (ugyanezt a kifejezést persze 73 más esetben úgy adja vissza, hogy a vessző az értelem szerinti helyén van).

Néhány további furcsaság

A Társulat fordításának modernkedése helyenként több mint értelemzavaró, teljes inkompetenciára vall. Bár a "hozsánna!" (héber: *hósiah ná*) eredeti jelentése "segíts hát!" volt, Jézus idejére már régen a dicsőítés kifejezése volt. A Jeruzsálembe bevonuló Jézust (Mt 21:9) az ÚVF-ban így köszöntötte a sokaság: "Mentsd meg, kérünk, a Dávid fiát! Áldott, aki Jehova nevében jön! Mentsd meg, kérünk, fenn a magasságokban!" A héber köszöntés (*sálóm!*) azt jelenti, hogy "*Békességet* kívánok neked!", görög fordítása (*khaire!*) pedig annyit, hogy "Azt kívánom: *örömöd legyen*!" Gábriel angyal azonban a 2000-es kiadásban így üdvözölte Máriát: "Jó napot, te kegyelembe fogadott asszony, Jehova veled van" (Lk 1:28) és a 2003-as verzió is csak a köszöntésen változtat, a megszólítást nem: "Légy üdvözölve, te kegyelembe fogadott asszony" (Mária ekkor még csak jegyes volt!). A 2000-es kiadásban Júdás is így köszöntötte Jézust elárultatása *estéjén* (Mt 26:49): "Jó napot, Rabbi!" (a 2003-as javítás: "Légy üdvözölve, Rabbi!").

Összefoglalás

Ha eltekintünk az Őrtorony sajátos, kívülállók számára furcsa szókincsétől, az ÚVF-ban nemcsak kérdéses vagy elfogadhatatlan részleteket, hanem jó, nyelvtanilag pontos és érthető köznyelvi megfogalmazásokat is találunk. Senki sem állítja, hogy az egész fordítás használhatatlan. Az ÚVF ugyanakkor egyértelműen az Őrtorony-teológiát tükrözi, ezért hozták létre, és a Biblia eredeti szövegétől való eltérései miatt meghamisított képet tár olvasói elé Istenről, Krisztusról, a Szentlélekről, az üdvösség útjáról és a hitéletről. A Társulat egyértelműen nem tartotta be az olvasóknak tett ígéreteit:

- Az Őrtorony Társulat többek között azért is kritizálja a katolikus egyházat, hogy sokáig nem az eredeti nyelvekből, hanem a Vulgata régi *latin* fordítást fordították a nemzeti nyelvekre. De nem ugyanezt teszi az Őrtorony, amikor nem a héber és görög szöveget, hanem a NWT *angol* szövegét fordítja más nyelvekre?
- A Társulat az Előszóban megígéri, hogy pontos, szószerinti fordítást ad az olvasó kezébe, és hogy ha valamit betold, azt zárójelbe teszi. A NWT 1950-es első angol kiadásában a betoldások nem voltak zárójelbe téve. Emiatt sok kritika érte a Társulatot, így az 1984-es revideált angol kiadásban már szinte minden betoldást zárójelbe tett. A magyar kiadásokban azonban egy-két kivétellel minden betoldás *zárójel nélkül*, folyamatos szövegként jelenik meg. Kérdés, hogy a Bibliában és főleg annak eredeti nyelveiben járatlan, a Társulatnak gyanútlanul bizalmat szavazó magyar olvasó hogyan fogja megkülönböztetni az ihletett bibliai szöveget a Társulat betoldásaitól, amelyek teljesen eltorzítják az eredeti üzenetet?

Érveljünk az Írásokból?

Az Őrtorony Társulat külön kiadványban (*Érveljünk az Írásokból*) készíti fel a Tanúkat arra, hogy szinte minden felmerülő kérdésre válaszolni tudjanak. Az ÚVF-ról szóló cikkben többek között ezt találjuk:

> [*Érveljünk az Írásokból,* 376-377] **Ha valaki azt mondaná:** "Maguknak külön Bibliájuk van." **Azt válaszolhatod:** "Milyen bibliafordítása van önnek?" Talán… (sorolj fel néhányat a te nyelveden ismertek közül)? Ön is látja, sokféle bibliafordítás van. **Esetleg tedd még hozzá:** "Szívesen használok olyan fordítást, ami önnek tetszik. De talán érdekelné az is, miért használom legszívesebben az Új Világ fordítást. Mivel az modern, érthető nyelvezetű, és a fordítók szigorúan ragaszkodnak a Biblia eredeti nyelveihez." **Más lehetőség:** (…) "A mi Társulatunk arra buzdít, hogy használjunk különböző fordításokat (…) Mi nagyon is becsüljük a fordítók munkáját, akik a saját nyelvünkön is hozzáférhetővé teszik a Bibliát."

Nem szándékos megtévesztés, hogy a Tanúknak olyan benyomást kell kelteniük, mintha más fordítást is komolyan vehetnének a szervezetükén kívül?

A fenti elemzés csak néhány fontos témára tért ki, és ezekből is egyértelmű, hogy a Társulat minden fontos helyen szavakat vagy tagmondatokat told be a szövegbe, illetve eltorzítja annak eredeti jelentését. Hogy ez mit jelent, arról ítéljen maga a Társulat:

> [*Az isteni név, amely mindörökké fennmarad,* 5. oldal] "A Biblia fordítása érthetően súlyos felelősséggel jár. Ha valaki szándékosan változtat vagy kihagy valamit a Bibliából, ezzel meghamisítja Isten ihletett Szavát."

(c) Apológia Kutatóközpont, 1576 Budapest, Pf. 22, info@apologia.hu